

TIKĖK, KAD GALI...

Kartą, eidamas pro dramblius zoologijos sode, staiga sustojau nustebeš, kad tokie milžiniški padarai buvo laikomi pririšti plonytė virvele ant priekinės kojos. Nei grandinių, nei narvo. Buvo akivaizdu, kad drambliai gali lengvai išsilaisvinti nuo virvelės, kuria jie yra pririšti, bet dėl kažkokios priežasties to nedaro.

Priėjau prie dresuotojo ir paklausiau, kodėl tokie didingi ir puikūs gyvūnai tiesiog stovi ir net nebando išsilaisvinti. Jis atsakė:

- Kai jie buvo jauni ir gerokai mažesni nei dabar, mes juos pririšome ta pačia virvele, ir dabar, kai jie suaugę, pakanka tos pačios virvelės jiems sulaikyti. Augdami jie tiki, kad ta virvelė gali juos sulaikyti ir nebando bėgti.

Tai buvo neįtikėtina. Šie gyvūnai bet kurią minutę galėjo atsikratyti savo „pančių“, bet dėl to, kad tikėjo, jog negalės, stovėjo ten amžinai, nebandydami išsilaisvinti.

Kiek iš mūsų, kaip tie drambliai, tikime tuo, kad negalime ko nors padaryti tik todėl, kad vieną kartą nepavyko?

**“Dieve, Tavy mano viltys,
Tavo žodžiu pasitiki mano siela.”**

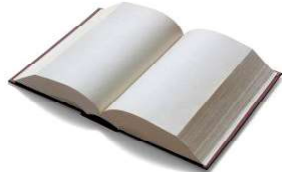
Ps 129, 5

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

1 Kar 19, 9a. 11–13a; Ps 84, 9–14; Rom 9, 1–5

Psalms atliepas

Parodyk mums, Viešpatie, savo gerumą,
suteik išganingą pagalbą.

Evangelija pagal Matą (14, 22–33)

Tuoju pat Jėzus prispyrė mokinius sėsti į valtį ir pirma jo irtis į kitą krantą, kol jis atleisias minią. Atleidęs minią, jis užkopė nuošaliai į kalną melstis. Ir atėjus vakarui, jis buvo ten vienas.

Tuo tarpu valtis jau toli toli nuoplaukė nuo kranto, blaškoma bangu, nes pūtė priešingas vėjas. Ketvirtos nakties sargybos metu Jėzus atėjo pas juos, žengdamas ežero paviršiumi. Pamatę jį einantį ežero paviršiumi, mokiniai nusigando ir, manydami, jog tai šmėkla, iš baimės ėmė šaukti. Jėzus tuoju juos prakalbino: „Drąsos! Tai aš. Nebijokite!“ Petras atsiliepė: „Viešpatie, jei čia tu, liepk man ateiti pas tave vandeniui“. Jis atsakė: „Eik!“ Petras, išlipęs iš valties, ėmė eiti vandens paviršiumi ir nuėjo prie Jėzaus. Bet, pamatęs vėjo smarkumą, jis nusigando ir, pradėjęs skęsti, sušuko: „Viešpatie, gelbėk mane!“ Tuoju ištiesęs ranką, Jėzus sugriebė jį ir tarė: „Silpnatiki, ko suabejojai?!“ Jiems įlipus į valtį, vėjas nurimo. Tie, kurie buvo valtyje, pagarbino jį, sakydami: „Tikrai tu Dievo Sūnus!“

Evangelijos komentaras (aut. vienuolė Agnietė Ivaškevičiūtė OSB):

Tik Evangelijoje pagal Matą sutinkame Petrą, einantį vandeniui. Iš valties jis išsoko vedamas ne abejonės, o troškimo dalyvauti dar viename Jėzaus stebukle. Prieš tai Matas pasakoja apie duonos padauginimo stebuklą, kuriame dalyvavo mokiniai. Atrodo, kad po to jie delsė sėsti į valtį. Neaišku, kodėl: ar norėdami pabaigti likučius, ar aptingę nuo sotumo, ar matydami kylant priešišką vėją. Kad ir kaip būtų, Jėzus prispyrė mokinius irtis į kitą ežero pusę. Maldoje užtrukęs beveik visą naktį, ežero paviršiumi Jėzus grįžta pas mokinius ketvirtosios nakties sargybos, t. y. tarp 3–6 val., metu. Dėl priešingo vėjo mokiniai dar neįstengė pasiekti kranto. Galime tik įsivaizduoti, kokie pavargę jie buvo po visos dienos su minia bei nakties irkluojant prieš vėją. Jėzus nuramina jų išgąstį, taip „uždegdamas žalią šviesą“ Petro iniciatyvai. Petro ir Jėzaus dialogą reikėtų suprasti ne tiek kaip: „ar čia iš tikrųjų tu?“, o veikiau kaip: „jeigu čia tu, tai ir aš tame noriu turėti dalį...“ Įsitikinęs ir padrąsintas Petras padaro tai, kas, regis, žmogui neįmanoma. Atsiliepus į Jėzaus kvietimą ir žvelgiant tik į Jį, neįmanoma tampa įmanoma. Įdomu, kad skęsti Petras pradėjo ne susivokęs, jog stovi ant vandens, o „pamatęs vėjo smarkumą“. Abejonė gali paskandinti ne tik tada, kai „akys nubedamos žemyn“, bet ir nukreipus dėmesį nuo tikslo. Nakties tamsa, vandens gelmės ir priešiškas vėjas – trigubas piktuųjų jėgų įvaizdis. Jėzaus delsimas buvo „pedagoginis momentas“ mokinių ištervei bei pasitikėjimui ugdyti. Ne kartą tenka irkluoti pučiant priešiškam vėjui, irtis tamsoje, neretai tai naktis būna ilga, tačiau užtenka paprasto „Viešpatie, gelbėk mane!“, idant laimingai pasiektume krantą.

Ne duonos padauginimas, o būtent šis audros nuramdymas paskatina mokinius išpažinti Jėzų kaip Dievo Sūnų. Ir vėl garbinimui parklupdo ne įspūdingas, minios susižavėjimą keliantis reginys, o atnešta ramybė.

Nepaisydamas audros, Petras išlipo iš valties pasitikti Jėzaus ir Jį parsivesti. Negaliu negalvoti apie šiandienį Petrą – popiežių Pranciškų, kuris lygiai taip pat matydamas netvarką, sumaištį ir baimę valtyje, nepaisydamas priešiško vėjo siautimo, išlipo iš valties pasitikti Jėzaus. Kaip pranašas Elias, jis pats ieško Dievo ir mus nuolat ragina maldai, kaip apaštalas Paulius neleidžia ramiai „sėdėti avidėje“, siųsdamas ieškoti paklydusiųjų, ir kaip spontaniškasis Petras, nepaisydamas „žvejų reglamento“, atsisako saugumo ir drąsiai statydamas kojas ant vandens žvelgia į Kristų, kuris vienintelis gali nuraminti puolimą audras, sustiprinti pasitikėjimą bei parplukdyti mus į saugų uostą.

Kodėl „kieta“ būti krikščionių?

Pripažinkime tai, kad į kaimo bažnytelę užėjęs smalsus jaunas žmogus gali pagalvoti, jog ten renkasi gyvenimo nuskriausti, neišvaizdūs, dažnai pagyvenę, ne modernūs, ne brandiniai drabužiais apsirengę, dažnai gyvenimo nuskriausti žmogeliukai, kurie klūpo patamsy ant kelių, kartais ašaroja nežinia ko, kartais garsiai kaltina save, daužo sau per krūtines nežinia už ką ir kodėl. Žodžiu, – kažkokie keistuoliai fanatiškai (mėgstamas „šiulaikinių“ žmonių žodis) dėl neaiškių tikslų panirę į mistinės religijos debesis.

Pripažinsiu, – kažkada – prieš daugelį metų – aš irgi buvau tas neva modernus, šiulaikiškas žmogus, kuriam besirenkančių į bažnyčią (ypač kaimuose) žmonių išvaizda kėlė rimtą nerimą. Pirmą mintį pasąmonėje įėjus į bažnyčią būdavo: „Aš nenoriu būti vienas iš jų.“ Juk bet kas pasakys (manydavau savo nebrandžia galva) – kad nekieta būti tokiu vargeta, keliaklupsčiautoju, juolab – savęs kaltintoju. Jauno žmogaus galvoje užprogramuota, kas yra KIETA – kieta turėti naują automobilį, krūvas draugų, nusifeisbukinti / nusiselfinti savo nuskrudintą kūną egzotinėse kelionėse, modernu rinkti krūvas laikų instagramose, kieta nuolatos keisti brandinius drabužius, automobilius, partnerius. Juk visos POP žiniasklaidos (ir draugų) pripažinta, kad TAI yra tikrai KIETA.

Laikai bėgant, savo jauna galva pradėjau suprasti, kad pirmasis įspūdis apie žmogaus išorę neatitinka realybės ir galiausiai po truputį pradėjo ryškėti – kas iš tikro žmogų daro KIETU ŽMOGUMI. Susipažinęs su savo parapijos (bernardinų) žmonėmis, įsitikinau, kad tikinčiųjų, kaip ir apskritai visų žmonių, – išorė nieko nepasako apie tikrus dalykus, – neretai po išorinio vargšo kauke slepiasi turtinga, sakyčiau, – net neįkainojamo gerumo širdis. Atradau, kad didmiesčių bažnyčiose lankosi daug jaunų, šviesių, brandžių žmonių, kurių vertybės, geri darbai, žodžio laikymasis yra ne tik formaliai eksponuojami, bet realiai įgyvendinami. Bernardinų tikinčiųjų bendruomenės žmonės man, kaip ir daugeliui žmonių – parodė, kas yra TIKRASIS KRIKŠČIONIO GYVENIMAS IR TIKROJI LAISVĖ ir kas iš tikro yra KIETA ir žinoma atsakė į klausimus, – iš kur tas kietumas kyla.

Pateiksiu argumentus (sąrašas nebaigtinis), kodėl tikru krikščionių būti tikrai kieta.

1. Krikščionis kietas, nes žino, kas yra tikra ramybė ir kur jos ieškoti

Visi be išimties žmonės ieško ramybės ir saugumo tikrąja to žodžio prasme, bet daugelis, deja, nežino, kad ieško ne ten ir ne to, kas suteikia ramybę. Tuo tarpu krikščionys žino, kas suteikia tikrą ramybę, žino, kaip (kokias būdais) ir kur ieškoti tikro pastovaus, ilgai trunkančio saugumo. Krikščionis žino, kas nesuteikia tikros ramybės – turtas, kūniškumas ar saikingi trumpalaikiai malonumai savaime nėra blogis, tačiau požiūris į juos bei intencijos jais naudotis – yra esminis ramybės ir neramumo indikatorius.

Krikščionis šiuo atžvilgiu yra kietas, nes jau dabar žino, kas yra tikrasis ramybės nešėjas, ramintojas, tikrojo džiaugsmo davėjas, ir jis žino būdus, kaip tą būseną kantriai pasiekti, išlaikyti, esant reikalui – į ją grįžti. Paklauskit bet kurio giliai išpažįstančio krikščionio, kas tai – jis būtinai atsakys, bet tikrai nepažadės labai lengvo kelio. Tik esant nuolatiniam vidiniam saugumui – žmogus visada bus ramus – ramus, – net prieš musulmonų ekstremisto kardą, ramus dėl pasaulio rūpesčių, nes turės platesnį požiūrį ar uolos atramą po kojomis.

2. Krikščionis kietas, nes mato ir širdies akimis

Gaila (o gal ir gerai), kad krikščionybės kietumas plika akimi nematomas. Tiesa yra tokia, kad tie šiulaikiniai „modernūs“, populiarumo siekiantys žmogeliukai nesuvokia arba pamiršo tai, ką žinojo visi mažieji princai, – tikrasis kietumas yra ne „anapus“, – ne dėl įsigytų daiktų, pasiektos karjeros, patiktukų skaičiaus feisbuke, o slypi „šiapus“ – viduje, ten, kur žmonės jos nemato, negali matyti akimis, negali pačiupinėti pirštais, pasididžiuoti prieš kitus. Problema ta, kad daugelis „modernių“ žmonių nenori matyti giliau – jie

Parapijos skelbimai

Žolinės šventė Pakuonyje

Tai Pakuonio bažnyčios
titulinė Švč. M. Marijos
Ėmimo į Dangų šventė.
Šventinė Eucharistija bus
švenčiama rugpjūčio

15 dieną, šeštadienį, 13 val.

Po jos šventinis pasibuvimas parapijos
parke, kur visi būsimė pamaitinti ir
palinksminti!

Esame pasiruošime. Tad planuokime,
laukime mūsų parapijos šventės, kuomet
visi galėsime kartu švęsti!

Pirmosios Komunijos šventė Pakuonyje

Rugpjūčio 16 d., sekmadienį, 13 val., Pakuonio bažnyčioje vyks Komunijos šventė,
kuriai ruošiasi šeimos su savo vaikais. Jie pirmą kartą pilnai dalyvaus Eucharistijos šventime,
dalyvaudami ir Komunijoje, priimdami Kristaus Kūną ir Kraują duonos ir vyno pavidaluose.

įsivaizduoja, kad gerai jaučiasi ką nors turėdami ant savęs (brandiniai drabužiai) ar
savo rankose, tačiau, duok Dieve, jie galiausiai supras, kad tas gerumas ir laimės pojūtis
labai laikinas (dingsta, kai tik praeina naujumo pojūtis). Retam žmogui (krikščionybė
atskleidžia) pavyksta suprasti, kad laisvė slypi ne kur kitur, o „išorės viduje“, – ten, kur yra
tai, kas niekad nesibaigia, – gyvybė, kūryba, augimas, tikroji gyvenimo prasmė, ten, kur
ne laikinas džiaugsmas, bet pastovi ramybė, pastovi tvirta, nepajudinama išmintis.

3. Krikščionis kietas, nes yra tikras savo Tėvynės patriotas

Esu įsitikinęs, kad Lietuvos Nepriklausomybė atkurta (iškovota) dėl to, kad buvo gyvas
krikščioniškas tikėjimas (viena pagrindinių veiksnių), buvo gyva Bažnyčia (šviesūs
pavyzdžiai – „Lietuvos Katalikų Bažnyčios kronika“, knygnešiai, kankiniai, partizanų
urvuose rasti kryžiai, Biblijos). Esu įsitikinęs, kad be pasiaukojančių tikrų krikščionių, kunigų,
partizaninių judėjimų, kankinių darbų neturėtume nei valstybės, nei savo vidinės laisvės.
Prisipažinsiu – man visada trispalvė asocijuojasi su šalia esančiu Kryžiumi, kuris aplaistytas
mūsų patriotiškai mylinčių Tėvynę krikščionių krauju.

4. Krikščionis kietas, nes yra bebaimis, – drąsiai žvelgia net mirčiai į akis

Tiek mano paties mama gydytoja, tiek daugelis kitų, pavyzdžiui, – reanimacijoje
dirbančių gydytojų liudija, kad krikščioniui tikėjimas leidžia ramiau pereiti gyvenimo –
mirties slenkstį. Tikroji paslaptis ta, kad krikščionis žino, kur ir pas Ką visą gyvenimo keliavo.
Jis žino, kas jo kelio Žvaigždė arba, kalbant moderniau, – žino, kas nustatyta jo vidinės
navigacinės sistemos adreso skiltyje. Jis mirtyje mato naują pradžią, jeigu norite – naujo
nuotykių, naujos kelio atkarpos užuomazgą. Kas gali būti kiečiau, nei būti bebaimiam
prieš mirtį? Lietuvos istorijoje yra daugybė pavyzdžių, kaip atsiskleidė kankinių, partizanų,
kunigų tikrosios vertybės. Jie nebijojo mirties, nes buvo tikrai kieti krikščionys.

Bus daugiau.

Apie mus daugiau rasite interneto svetainėje www.pakuonioparapija.lt

Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija, Tylos g. 18, LT-59319, Pakuonis, Prienų raj.

Tel.: 8 (319) 43323, 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

<http://www.pakuonioparapija.lt>

Parapijos banko sąskaita: Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija; jm. kodas - 291288710,

AB DnB NORD bankas, kodas 40100, sąskaitos Nr. LT614010041100040782.

Paruošė kun. Rimas.